

vyšší částky, jako náhrady za utrpěné škody, že rozhodnutí ta stala se pravoplatnými a st-lé nabyli již právo na vyplacení těchto vesměs vyšších obnosů, než jim byly nař. rozhodnutími přiznány, a že proto žal. komise nemohla bez svolení st-lů tato pravoplatná rozhodnutí k újmě st-lů zrušiti. K tomu sluší podotknouti, že námitky tohoto znění nelze pokládati za dostatečně konkretisované ve smyslu § 18 zák. o ss, ježto v nich není uvedeno, kterými rozhodnutími meziministerské komise se tak stalo, ani kdy, ani kterými částkami tato komise dotyčným st-lům příspěvek k úhradě válečných škod přiznala. Miní-li pak stížnosti některých st-lů oněmi rozhodnutími, jimiž jim byla prý přiznána již původně určitá částka náhrady, výroky smíšené komise zřízené u politických úřadů I. a II. stolice podle § 8 bodu 1 a 2 vl. nař. č. 366/20 Sb., sluší na to odpověděti, že tyto komise nebyly povolány rozhodovati o takových požadavcích způsobem právní moci schopným, nýbrž měly jen škody zjišťovati, po případě zjištění dříve provedené doplniti.

Ježto podle toho, co shora uvedeno, nss nedospěl k závěru, že st-lům přísluší subjektivní právo na přiznání státního příspěvku k úhradě škod ani podle zák. č. 333/1920 Sb., ani podle vl. nař. č. 106/1931 Sb., stíhatelného stížností před nss-em podle § 2 zák. o ss, musily stížnosti býti zamítnuty pro bezdůvodnost.

Č. 11.488.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Osвобоzení převodu od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí podle § 52 zák. č. 44/1927 Sb. není na závadu okolnost, že stavba na pozemku v době, kdy vlastníkem byl ještě nabyvatel, provedena byla na náklad nikoli nabyvatele, nýbrž osoby třetí.

(Nález ze dne 19. října 1934 č. 18.711.)

V ě c: Rosalie G. v Ž. (adv. Dr. Frant. Papoušek z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Smlouvou z 2. ledna 1925 koupila st-lka, majitelka jedné poloviny domu čp. ... v Praze, druhou polovinu tohoto domu. V přiznání k dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí žádala za osvobození převodu od dávky, poněvadž má dům býti zbourán a na staveništi provedena novostavba. Podáním z 30. května 1927 zažádala pak, aby dávka zatím platebním rozkazem z 31. prosince 1925 z převodu předepsaná a zaplacená byla jí podle § 52 zák. č. 44/1927 Sb. vrácena, poněvadž novostavba byla již dokončena.

Magistrát výměrem z 8. října 1927 žádost zamítl, poněvadž staveniště nebylo zastavěno nabyvatelkou, nýbrž osobou třetí, kteréž osvobození od dávky nepřisluší. Sbor pro vyřizování stížností sice podanému odvolání vyhověl, ale k dalšímu rekursu obce Pražské zem. úřad rozhodnutím z 12. června 1929 nárok st-lčin odmítl z důvodu, že st-lka nebyla stavebníkem, a převod z 2. ledna 1925 nebyl bezprostředním pře-

vodem nemovitosti na stavebníka, ježto t. zv. nájemní smlouva, kterou st-lka uzavřela o sporné realitě s J. Š. dne 5. listopadu 1925, byla v podstatě smlouvou trhovou, podrobenou dávce.

Nss nář. ze 3. září 1931 č. 12.948 rozhodnutí to zrušil pro vady řízení z důvodu, že z cit. smlouvy není patrné, že by šlo o zakrytou smlouvu trhovou.

Na to vydal zem. úřad nové rozhodnutí z 22. prosince 1931, kterým opětně nárok st-lky na vrácení dávky odmítl s tímto odůvodněním: Podle vlastního udání strany zastavěla pozemky osoba třetí, nikoli však nabyvatelka. Úmyslem zákonodárcovým bylo však osvobozením od dávky nebo vrácením již zaplacené dávky uhraditi nabyvateli, který převzal podle ustáleného zvyku na sebe placení dávky, aspoň částečně náklady na tuto stavbu. Úmysl zákonodárcův by tedy zde nedošel splnění, jelikož nabyvatelka podle jasného znění tak zvané pachtovní smlouvy ničeho na tuto stavbu nevynaložila.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, nss uvážil: — — —

Žal. úřad sice nepopírá, že stavba na převedeném pozemku byla provedena a dokončena prve nežli vlastnictví pozemku bylo převedeno s nabyvatelky, dnešní st-lky, dále na osobu třetí. Přes to odpírá jí nárok na vrácení dávky podle § 52 zák. č. 44/1927 Sb. z důvodu, že pozemek nebyl zastavěn nabyvatelkou, t. j. že nabyvatelka na stavbu na pozemku provedenou nic nevynaložila. Právem namítá tu však stížnost, že osvobození normované v cit. předpisu má povahu osvobození věčného, aspoň potud, že nezáleží na tom, zda stavbu provedl nabyvatel na svůj účet, či někdo jiný. § 52 odst. 2 zák. č. 44/27 Sb. stanoví, že jsou osvobozeny převody pozemků . . . »jichž bylo nebo bude užito v plné výměře podle rozhodnutí stavebního úřadu přípustné ke stavbám«. Podmínkou osvobození je tedy toliko, že na pozemku byla provedena a do lhůty stanovené v § 49 dokončena stavba. Jak nss již opětně vyložil, musí se tak státi ovšem prve, nežli se uskutečnil další převod pozemku s nabyvatele na osobu třetí. Zda však v této době, kdy vlastníkem pozemku byl ještě nabyvatel, stavbu formálně prováděl nabyvatel či za něho osoba jiná, a zda náklad na ni nesl nabyvatel či jiná osoba, je po zákonu lhostejno.

Žal. úřad v rozhodnutí nyní nař. sám vychází z předpokladu, že stavba domu čp. . . . dokončena byla prve nežli st-lka pozemek ten zcizila dále. Pak byl tu však splněn po této stránce zákonný předpoklad pro osvobození sporného převodu podle § 52 zák. č. 44/27 Sb. Názor žal. úřadu, jako by osvobození tomu bylo na překážku, že pozemek nezastavěla st-lka, nýbrž osoba třetí, t. j. že st-lka na stavbu nic nevynaložila, — i kdyby toto zjištění bylo správné, což nss nemusí zkoumati, — nemá však v zákoně opory.

Č. 11.489.

Pojištění pensijní: I. Činnost, jejíž essentielle je tvoření logických úsudků, lze hodnotiti jako činnost převážně duševní ve smyslu § 1 bod 3 cís. nař. č. 138/1914 ř. z.